

L'APUNT

La graduació de les ulleres i la vida

Lluís Lloret

Hi ha tècniques d'autoengany, estúpides, com bona part del que té a veure amb els humans, que ens permeten viure (una mica) millor. Avui anava en metro, sol al vagó, amb mascareta i guants de làtex. Quan he arribat a casa i me'ls he tret he pensat: "Oh, quin gust." Per tant, el meu cervellet ha rebut un estímul com ara "A casa no s'està tan malament". Molta gent comenta

que els costa concentrar-se en res, després de tants dies de confinament i de sobredosi de família. Agafeu unes ulleres d'una graduació que no us correspongui i llegiu una estona. Costarà, però quan us les traieu, la lectura serà tan plaent que no la podreu abandonar. I és que tot depèn de la graduació de les ulleres amb què mireu la vida. (Això dit en sentit figurat, és clar.)

De lloguer a....

'Tarde de perros'

Sidney Lumet (1975)

Atres Player, Rakuten TV, Apple iTunes, Google Play

FONT: JUSTWATCH.COM/ES / GRÀFIC: EL PUNT AVUI

Amb 'The Irishman' també ha col·laborat per primer cop amb Martin Scorsese

lliurar-se a l'histrionisme encarnant de manera poderosa el gàngster Tony Montana al *remake* de *Scarface* (1993) i després va interpretar un traficant que, a *Carlito's Way* (1993), vol canviar de vida.

La tensió que esclata també hi és en els seus treballs als anys setanta amb Sidney Lumet: *Serpico* (1973), on interpreta un policia (un paper que ha alternat amb el d'un munt de mafiosos) que lluita contra la corrupció general del cos policial a Nova York, i *Tarde de perros* (1975), on assumeix un personatge que, per pagar l'operació de canvi de sexe de la seva parella, intenta robar un banc. Això sense oblidar *Cruising* (1980), film polèmic per la seva suposada homofòbia en el qual, dirigit per William Friedkin, encarna un altre policia que, en aquest cas, s'infiltra en un món gai per descobrir-hi un assassí. L'histrionisme potser va dur-lo a guanyar el seu únic Oscar interpretant l'insuportable tinent coronel Slade que flaira les dones a *Scent of a woman*, *remake* de *Profumo di donna*, de Dino Risi. Un histrionisme que gairebé va parodiar dirigint-se ell mateix a *Looking for Richard*, on aborda de mil maneres el *Ricard III*, de Shakespeare. Tanmateix, sempre m'agrada recordar-lo en la calma, potser també només aparent, amb què va interpretar un pilot de carreres enamorat d'una dona vital pròxima a la mort (Martha Keller, una de les seves nombroses parelles) a *Bobby Deerfield* (1977), una preciosa pel·lícula mig oblidada de Sydney Pollack. ■

i d'expressió trista a través dels ulls, conté una tensió que de sobte pot esclatar.

Aquesta tensió que de cop esclata, a vegades amb ràbia, ha dut a considerar-lo un histriònic, i s'hi ha insistit recentment a propòsit de la seva interpretació del sindicalista Jimmy Hoffa a *The Irishman*, on apareix per primer cop en un mateix pla amb el seu company generacional Robert De Niro després d'haver-hi coincidit en dues pel·lícules: *The Godfather II* (1974), on cadascun d'ells protagonitza un dels dos nivells temporals del relat, i *Heat* (1995), en què, dirigits per Michael Mann, s'enfronten en la distància com un detectiu obsessiu (Pacino) a la recerca d'un lladre escàpol (De Niro). Amb *The Irishman* també ha col·laborat per primer cop amb Martin Scorsese essent un actor vinculat a dos altres cineastes italoamericans: l'esmentat Coppola i Brian de Palma, amb el qual va

Xarim Aresté ■ U98 MUSIC

El músic de Flix va tornar al seu poble per crear tot sol una petita joia en format EP titulada 'Mercuri'

Xarim Aresté, en la intimitat

Xavier Castillón
BARCELONA

Ara fa més o menys un any, Xarim Aresté va publicar *El nus i altres mons*, un disc amb divuit temes, sis dels quals instrumentals, que sumaven una hora de música: temps més que suficient per explorar terrenys inèdits en la trajectòria del sempre inquiet i coherent músic de Flix. Ara, Xarim Aresté torna amb un EP de sis cançons, *Mercuri* (U98 Music), que per durada i per altres factors es troba una mica a les antípodes del seu predecessor: són 22 minuts i escaig de música aparentment senzilla, entre el folk lliurepensador i el seu estimat blues (*Un dia em vaig posar trist*), que Aresté ha seleccionat a partir de les quatre hores de música que va gravar tot sol a Flix, confi-

nat voluntàriament abans del confinament. Hi va anar des de Barcelona, on viu, "per trobar-me amb la meua pròpia quietud, deixant enrere l'ansietat de la ciutat". I amb els instruments que li van cabre al cotxe va gravar el disc: guitarres acústiques i elèctriques, un contrabaix i un baix, una bateria i "un tecladet". "Entre tot el que vaig gravar vaig triar aquestes sis cançons perquè semblaven com agermanades. Tenien molt de sentit per a mi quan les vaig fer i ara encara més", explica Aresté.

El disc s'obre amb la làguida i delicada *Brilla per tu* ("No hi ha res que illumini el Sol, així que brilla per tu"), presentada amb un videoclip realitzat per Miki Martínez i rodat per Gerard Quintana

"ambdós en estat de confinament".

La tònica intimista continua amb *No ens en oblidem*, *Ha anat així*, *Hi ha cops que és dur* i *Mentrestant*, cançons que conviden a un cert recolliment interior i accepten curioses relectures des de la nostra perspectiva actual, abans d'acabar amb la força tel·lúrica d'*Un dia em vaig posa trist*, entre esquitxos delirants de guitarra elèctrica, el tecladet i una trompeta.

Semblaria que Xarim Aresté va veure venir amb *Mercuri* el confinament que ens esperava. Ell no ho confirma, ni ho desmenteix, però diu: "La música et connecta amb l'animal que tens a dins, i els animals saben més coses que els humans: s'anticipen a fenòmens com els tsunamis, simplement perquè estan més a prop de la natura que nosaltres", diu el músic, que es mostra sincerament "impressionat pel poder que té l'art".

Aresté ho ha fet tot en aquest disc, també la portada i fins i tot el text promocional, on explica que l'ha titulat *Mercuri* per diverses raons, relacionades amb el déu romà com a símbol d'una saviesa que no vol dir acumulació de coneixements: "El coneixement té a veure amb el passat i la saviesa amb el futur, i surt de dins." ■